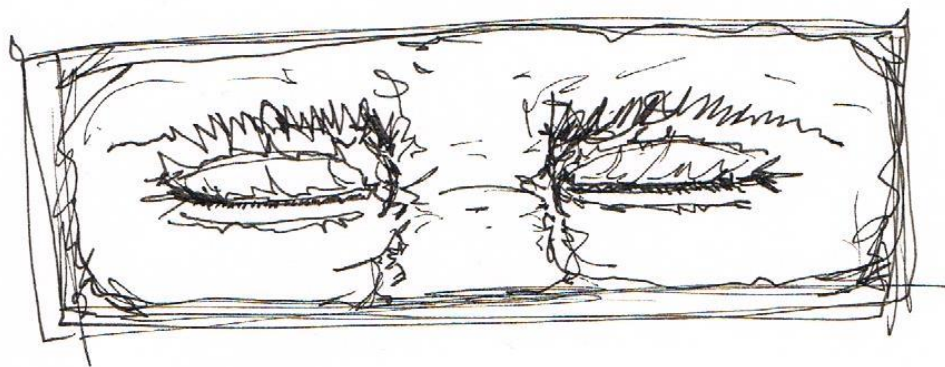

URSA MINOR

EN PUSSELDECKARE UTAN HÖRNBITAR

AV HANNA HAAG

”Efter att en skogsbrand är släckt kan det ändå finnas glöd under marken. Glöden kan spridas under mark, i rötter och död växtlighet. Glöden kan snabbt och oväntat blossa upp till en brand igen, trots att ytan ser opåverkad ut.”

– Myndigheten för samhällsskydd och beredskap

”Nu utgår forskningen från en modell där den som sörjer pendlar mellan två lägen. Det ena läget kännetecknas av förlusten. Det andra läget kännetecknas av den nya tillvaron utan det du förlorat.

Ibland kan du pendla mellan de båda lägena med några minuters mellanrum. Andra gånger kan du vara längre i ett läge, kanske timmar, dagar eller veckor.

Trots det kan du efter lång tid plötsligt bli väldigt ledsen igen. Det betyder inte att sorgen börjar om från början.”

- 1177, Om sorg

Eller?

Rollista

Dottern/Alice

Mamman/Veronica

Pappan/Marius

Morfar

Tim

Tränare*

Spelare 1*

Spelare 2*

Spelare 3*

Lärare*

Elev*

Kompis*

Bekant*

Affärsbiträde*

Granne*

*Dubblas av någon i familjen

Närvarande

Skogen

Sonen/Sam

Mormor/Maj

Platsen

Vi är i skogen, eller är vi hemma?

Kanske är det rötter i taket? Eller är det trädkronor? Det beror kanske på varifrån ljuset slår.

Kanske finns en skärva av sonens rum någonstans i djupet. Kanske är det överväxt.

Kanske finns det en busskur med en ruta som krossats igen och igen, och en tidtabell med allt glesare avgångar. Kanske hör vi maskinerna som arbetar i sandtaget, ljudet av ett nytt

villaområde och protestlistor som på något konstigt vis hamnat bland kommunens skräppost.

Kanske finns där några varma platser, sådana som består fastän allt annat är kallt. Kanske är det en igenimmad baksätesruta. Ett soffhörn. En nästan tom syltburk. Kanske smakar du bara när ingen annan ser.

Är det andetag eller vind som man hör? Kanske vet man inte säkert om det slog lock för öronen eller om man befinner sig under vatten. Kanske vet man helt säkert att någonting rörde sig där, i mörkret. Var det ingen annan som såg det?

SCEN 1. Avstamp

Vi skymtar en varelse. Något större än det vi kan omfatta. Både mentalt och rent fysiskt. Fyller hela rummet. Något mäktigare, mer mystiskt. Något fascinerande. Oberäkneligt. Sa du hotfullt? Jag skulle säga lekfullt. Kärleksfullt.

Varelsen har formen av en dragqueen. Bastant. Glittrande. Böljande. Skäggig. Likt lav på en trädstam täckt av hår. Hon nynnär för sig själv.

Skogen

(Sjunger)

Uti vår hage där växa blå bär

Kom hjärtans fröjd

Vill du mig något så träffas vi

där

kom..

(Suckar

Suckens ljudfrekvens fyller upp rummet, övergår sömlöst i ljudet av vind, som övergår i storm som övergår i ett skrik som slutar

Tvärt.)

Mamman

Hon skrek när hon föddes. Det är ju inget konstigt i sig. Man vill ju att dom ska göra det. Men hon skrek så där som att hon önskade att jag inte hade krystat den där sista gången. Som att hon velat stanna där inne. I mörkret.

Dottern

Det är som att skogen vet.

Skogen. Och kanske Tim.

Jag vet inte vem som dömer mig mest.

Jag kan gå vilse i Tim. Men jag hittar oftast ut. I skogen kan jag gå i timmar utan att hitta varken mig själv eller platsen där det hände.

Om det hände.

Det sägs att det blir kallt på platser där det hänt hemska saker. I alla sådana där "hjälp det bor en arg ande i mitt hus"-program, säger de det. De filmar så där skakigt och svartvitt och fönster, de filmar alltid fönster. Men ja, den där kylan är i alla fall på riktigt. Du vet den där sortens kallt som gör att det känns i nacken som att någon står precis bakom en i mörkret.

Jag brukar tänka att det är du. Som väntar på att jag ska vända mig om. Precis här. Nära nära.

Jag vägrar vända mig om när håren i nacken reser sig sådär.

Inte för att jag är rädd eller så. Jag vet bara inte vad jag skulle.. säga.

Mamman

Hennes skrik kändes som ett straff. Som att jag skadat henne det absolut första jag gjorde.

Sedan fortsatte det där skriket i vad som kändes som en evighet. Det var det nog inte. Kanske de första två, två och ett halvt åren. Det kunde bero på vad som helst. Att hon inte ville bada.

Att hon ville bada. Att det var fel temperatur på vattnet. Att vattnet var för blött. Det gick inte att göra rätt. Det gick inte gick inte gick inte gick inte.. Hennes mörka ögon. De är mörkare än både mina och hennes pappas. Något jag alltid tyckt var märkligt. Det har jag aldrig sagt högt förut...

(skrattar luft, kommer av sig, hittar tråden igen)

Men nu har jag inte hört henne skrika på säkert 10 år. Ibland tror jag att det är det hon gör.

När hon går ut i skogen.

För hon är alltid en speciell sorts lugn när hon kommer hem därifrån.

Och hennes ögon känns lite ljusare då.

Nästan samma färg som hennes brors ögon är.

Var.

Är.

Pappan

Vi gick isär strax efter att det hände. Efter det bodde Alice hos mig i närmare ett år. Hon sa att

Veronica, hennes mamma, hade slutat duscha och att det inte gick att ta hem kompisar.

Jag försökte såklart få upp Veronica över ytan. Eller ja, så gott jag kunde. Du vet, som man

gör. Handlade mat och ställde på trappen. Ringde för att kolla läget. Pratade in på

telefonsvararen när hon inte svarade. Aldrig svarade, snarare.

Bad hennes pappa att titta till henne. Men han var mest arg på mig. Tror ibland att han

struntade i att åka dit bara för att det var jag som bad honom. Egocentriska, bittra, jävel. Vet

inte om han alltid varit sådan eller om det blev värre när hans fru dog, Maj. Maj och Sam var

ju så nära också. Ingen av oss andra fick komma så nära Sam. Kanske sörjde han för två när

det hände. Eller så rev det upp gamla sår. Inte fan vet jag. Han betedde sig som ett as i alla fall. Förlåt, låter jag rå?

Det är inte hans fel. Jag vet det. Det tog hårt på oss allihop. Vi skulle ju precis ha flyttat och allt det där. Fattar att det låter simpelt och som en efterkonstruktion. Men ibland tänker jag att hade vi bara vunnit budgivningen tidigare och flyttlasset hade gått innan sommaren så hade det kanske aldrig hänt. Hunnit hända.

Det kanske hade varit det som höll ytspänningen på bågaren tills att någon hann hitta ett sugrör, liksom. Nu är det som att vi är fast här, som att vi missade vår chans att lämna.

Förutom Sam då.

Ja fy fan.

Fy

Fan. Jag vet inte.

Jag vet fan ingenting längre. Har nog aldrig gjort det.

Det är väl den största lärdomen jag tar med mig ur det här. Om man nu måste lära sig något av något så jävla mörkt.

...som Alice ögon. Det är konstigt det där...

Dottern

Du har varit borta sedan den 11 maj.

Och medan den gamla klockan i morfars hall slog 11 den där iskalla söndagen i januari så dog Maj.

Du la blåbärsris på henne kista.

Maj och blåbärssylt var det bästa du visste. Majs blåbärssylt, såklart. Hon plockade hinkvis.

Sockrade som om den första dietisten ännu inte var född.

Du provsmakade varje kastrull hon kokade. Och därefter innehållet i varje burk hon fyllde. Ni skämtade om att den dagen hon inte orkade med att du hängde där mer, i dina trasiga jeans och stinkande tubsockor, och förpestade hennes kökssoffa så skulle hennes självklara strategi för att bli av med dig vara att förgifta sylten.

Ibland tror jag att det är en gåta som ska lösas. Som någon slags rebus. Ett chiffer.

Och om jag löser den så kommer du dyka upp där. Vid krönet efter busshållplatsen. Skratta och tycka att det tog mig sjukt lång tid att lösa något så simpelt.

Jag berättade det för Tim en gång. Att det kanske bara är ett jävligt avancerat prank. Du gillade ju sånt. Inte att lura folk men att få folk att tänka större och... oväntat. Och att vi kanske skulle försöka lösa den där 11:11-rebusen tillsammans, jag och Tim, vad hade vi att förlora?

Han skrattade åt mig. Skrattade så att en liten tår letade sig nedför utsidan av hans näsa och blev hängande vid näsborren.

Jag blev inte ens sårad. Trots att han fick mig att känna mig naiv som ett litet barn.

För att hans ögon var så sorgsna mitt i det där skrattet. Att jag tänkte att han aldrig skulle gå att laga.

”Det är tur att du inte har blå ögon, Alice.” Sa han. ”Det hade varit ett alldeles för lätt skämt för mig att dra.”

Sedan pussade han mig på pannan.

Det gjorde ont. Alltså inte på riktigt. Det var mjukt och varmt.

Men han gjorde det precis så som du brukade göra. Sådär helt utan att skämmas. Som att jag var viktigast i världen, trots att jag bara var en liten skit.

Sonen

- HÖRA AV MIG TILL T ANGÅENDE LÖRDAG
- SJUKA MIG FRÅN HANDBOLLEN
- TÄNDARE TILL GRAVEN
- KÖP BANANER OCH OST
- RENSA BLAND GREJERNA
- SLÄNG DET VÄRSTA
- DUNGEN

Tim

Jag hängde där nästan varje dag. Inte hela tiden, men typ en frukost här, en efter träningen-macka där, massa filmhäng och "du kan lika gärna slagga här när vi ändå har samma lektion imorgon bitti"..

du vet den grejen. De var sådana, hela den familjen. Delade tveklöst med sig av allt, som att jag hörde till. Det låter som att de är döda allihop nu när jag snackar om dem. Så är det ju inte. Men, lika självklart som jag varit en del av dem, lika självklart försvann jag när han försvann liksom. Det var fan som över en natt.

Jag var förbannad först. Sedan tror jag att jag släppte den känslan efter att jag sprang på Veronica i affären. Fan.. hon var helt paj. Jag har aldrig sett nån så.. ah, jag vet inte. Det var som att hon slutade andas när hon såg mig. Som att jag hade slagit henne i magen så att hon tappat luften. Hon bara stod där, hennes mun som ett mörkt hål, hennes läppar helt trasiga och armarna bara hängde längsmed sidorna som att hon.. jag vet inte, hon såg ut som en

gammal sprattelgubbe typ. Som att hennes leder inte riktigt satt ihop som de skulle, som att axeln halkat ner lite, knäna vinklade lätt inåt som att de behövde stöd av varandra för att kunna hålla uppe resten av kroppen. Jag hade lust att lyfta upp hennes armar ovanför huvudet. Som vi gör på handbollsträningen när nån får en smäll och tappar andan. Öppna upp lungorna. Men jag vågade inte ta i henne, det kändes som att hon skulle gå sönder då.

Havregryn.

Hade hon i sin korg. Jag kommer ihåg det för att det var fan det deppigaste jag kunde tänka mig i kombination med den jävla uppsynen.

Hon flämtade nåt knappt hörbart. Jag sa "Va?". Hon upprepade det hon sagt men det var typ bara luft. Hörde inte ett skit. Jag sa "Vad sa du Vickan?" men då var det som att hennes syre tagit slut. Hon släppte korgen med havregrynen. Bara lät den glida ur greppet och landa med en smäll på butiksgolvet.

Jag gjorde en ansats att plocka upp den och det var då hon fräste åt mig. Alltså fräste, på riktigt, som en kattfan.

Alltså det här är Sams morsa vi snackar om. Hon som lagade lasagne till oss efter träningen varenda tisdag för att hon visste att vi haft fys med Challe då och att vi behövde asmycket käk. Hon som brukade stryka bort min lugg ur ögonen när vi satt och pluggade på samma sätt som hon gjorde med Sams. Hon körde oss överallt, som att vi var elva bast. Men varken jag eller Sam pallade säga något om det för det var så förbannat skönt. Hon lyssnade alltid på gamla 80-talsdängor i bilen. Blastade Bette Davis Eyes och sånt. Hade det vart min morsa så hade jag skämts som fan. Men när Vickan gjorde det så kändes det bara mysigt. Låter löjligt men det var verkligen som att hon var morsan minus alla nojor, allt tjat och all kontroll.

Ah, i alla fall.. Alice och jag snackar ju ibland. Men jag försöker att inte komma för nära. Jag tror att hon skulle kunna försöka ersätta honom med mig. Jag känner det när vi ses, hur hon

väntar in mig, läser av, håller kvar. Jag vill inte. Jag är inte Sam.

Och det är väl tur det för då hade ingen av oss funnits kvar nu.

Hon fräste, Vickan. Fattar du? Så sjukt.

Pallar inte att vara arg mer. Det finns inget friskt att vara arg på.

Och Alice kan jag ju fan inte vara arg på. Även om jag önskar att hon hade varit lite förbannad på mig istället för att titta på mig som att jag kommit för att rädda henne. Jag förtjänar det.

Min psykolog säger att jag sköter det rättså bra själv. Skuld och skam och fanskap. Men han vet ju inte allt heller. Det är det ju ingen som gör.

Skogen möjligtvis. Den jäveln. Fuktig, mörk och oförlåtande.

Hatar skogen. På riktigt. Säger inte det ofta. Men jag hatar fan skogen.

Sedan den dagen så är den bara..

Den är bara död.

Tror att hon är det med, Vickan.

I alla fall den morsan jag kände.

Morfar

Han satt alltid i köket här. I kökssoffan där i hörnet, därför den kudden är så platt. Har inte kunnat med att skaka till den sedan det hände. Känns som att han var här nyss när den är sådär tillplattad och sned. Det var samma med Majs kudde. På hennes sida sängen. Det fanns kvar en grop där i. Efter hennes huvud. Sedan sov Veronica över här, någon gång strax efter att det hände, och efter det så var gropen väck. Hon hade vikt ihop kudden och lagt mellan sina knän. Helt osentimentalt. Orkade inte sörja det. Tänkte att Maj nog gärna hade velat vara hennes stöd mellan knäna.

Men jag är förbannat glad att Maj slapp vara här när allt hände. Jag vet inte om hon hade klarat det. Du vet, den pojken är hennes allt. Var, hennes allt. Från att han tultade runt där i skogsbrynet, hårt hållandes hennes pekfinger med sin lilla knubbiga hand. Hela ansiktet fullt av blåbär. Låren med för den delen. Fastnade i de där fettveckan som små barn har på insidan låren, ni vet. Små lila streck kvar flera baljbad senare. Hon njöt. Hela hon var sådär ljus. Har inte sett henne så sedan Veronica föddes.

Alice också, såklart. Såklart..

Hm.

Vet att Maj sörjde det där. Att flickan inte blev vår på samma vis som Sam blev. Kanske hade vi haft möjlighet att hjälpa henne att inte bli så.. eljest. Jag vet inte.

Nej, vet du vad, jag.. jag svamlar. Det som har skett har skett.

Jag bara önskade att Marius klev fram och tog sitt förbannade ansvar. Sätter man liv till jorden ska man se till att de överlever. Hur jävla svårt kan det vara?!

Sonen

Skogen

Jag är rovdjuren och mörkret.

De solvarma barren under fötterna och det porlande klara kalla vattnet.

Jag är stillheten och vilan.

Jag är vinande vindar och vitnande knogar.

Jag är de första söta blåbären i den lilla skrattande munnen. Jag är

tunn is.

Jag brister.

Jag är urmoder. Allt föds här.

Allt dör här.

Det finns så många berättelser om mig, det här är bara ännu en.

Jag dömer ingen. Det är som det är med allt som är.

Alla ni som går här. Genom mig. I mig. Inuti er finns samma grenverk som i min himmel. Kärln som förgrenar sig, tunnare och tunnare. Hade ni inte haft hud som höll ihop er så hade ni exploderat mot himlen ni med, det är jag säker på, sökandes ljus. Tänk att det finns så mycket mörker i er. Trots att ni brinner så starkt.

I er finns samma rotsystem som i min jord. Ni klamrar er fast. Släktband knutna hårt som synden. Den går i arv, det vet ni va?

Det räcker inte att plocka växten. Man måste dra upp den med roten.

De säger att de går vilse i mig. Det är inte sant. Vilse kan man bara gå när man letar. I mig är man redan hemma.

Jag är hemma.

Hem till rovdjuren och mörkret.

Jag dolde spåren. Jag erkänner.

Det krävdes inte så mycket, bara ett underkylt regn. Ett sånt som brukar få er att titta
bekymrat upp mot himlen och säga att det inte stämmer. Det är ju snart sommar, säger ni.

Något stämmer inte. Säger ni.

Han ville det. Gömma. Glömma. Så jag gjorde det. Hitta vilse. Leka gömme.

Tio

Nio

Åtta

Sju

Sex

Fem

SCEN 2. Det alla tänker

Fetat = Överlapp. Läsande skådespelare körar tillsammans med nästkommande skådespelare.

Alt. Kör mellan två eller fler skådespelare.

Dottern

Det är som att skogen **vet**

Pappan

Vet inte hur länge man måste hålla på innan det räknas som ett **ärligt försök**

Tim

Ärligt, försök att inte tänka det värsta.. Nej, eller hur, **det går inte**

Morfar

Det går inte en dag utan att jag tänker på det. **Inte en enda**

Mamman

Inte en enda jävel har vågat ställa frågan rakt ut till mig. Inte en enda. Hur förbannat svårt kan det vara?! Hur fega är ni? Ha?! Tror ni inte att jag har tänkt tanken, tänker tanken, hela förbannade tiden

Dottern/Pappan/Morfar/Mamman

Är han död?

Tim

Pass. Eller.. Måste jag svara på allt, eller hur funkar det här?

Det känns inte schysst mot hans **mamma**

Dottern

Mamma slutade leta direkt. Alltså typ dag tre. Det var som att hon hade bestämt sig. Men jag tror mest att hon var rädd för vad vi skulle hitta.

Pappan/Morfar/Tim/Mamman/Dottern

Alla vi var det

SCEN 3. Ett barn/inget barn

Dottern

Det var storm i mig den natten.

Det sägs att man kan veta när man förlorar någon, även om man inte är där när det händer.

Om man är tillräckligt sammanlänkade liksom. Tillräckligt mycket av varandra. Av dig i mig. För att jag skulle kunna känna att jag plötsligt blev av med nåt.

Av med allt.

Känns som att mamma kände samma, att hon blev av med allt.

Hon skulle aldrig säga det till mig. Men det är så.

Jag räknas inte..

Skogen

De klyver mig och räknar mina ringar.

Säger **åååh** och **aaah** tänk så länge hon har stått här.

Tänk

Alla liv som passerat förbi henne

Suttit i skuggan under henne

Tagit skydd för regnet

Kramat hennes solvarma stam och känt sig små

Dragit sina händer försiktigt över hennes bark och känt hur livet vibrerat under
fingertopparna

Tänk

säger de aldrig.

De bara klyver.

Genom alla mina år.

Det är så ni gör.

Har ni bestämt er för något så bara gör ni det.

De som tvekar och tvivlar kallar ni för svaga

Eller för *tänkare*

Som om det vore nåt dåligt.

Att stanna upp och säga

Tänk

att alla dessa ringar är tid

att all denna tid är liv

Mamman

Nej, jag har inte ringen på mig längre. Jag hade det. Länge. Långt efter att det ansågs *normalt*.

Vaknade en morgon och det kändes som att handen inte var min längre. Som att jag var tvungen att göra mig av med den. Den hade varit med om för mycket.

Hållit barnhänder i mörkret, tummat med små tummar, skalat frukostägg och flätat sovtrassligt hår, lovat hela sin framtid åt nån som uppenbarligen inte vet ett skit om någonting. Som uppenbarligen inte ens kände att något var fel. Hur fan kunde han inte göra det?

Pappan

Klart som fan att jag kände att något inte var som det skulle. Men han gjorde ju alltid så, Sam. Båda två gör så. Både han och Alice. Försvinner i perioder. In i sig själva eller ut. Kommer hem sent. Vill inte snacka.

Jag var likadan i den åldern.

Hur ska man veta när det bara är en tonåring som är en tonåring och när det är mörker på riktigt. Hur?

Och, ja, jag vill inte säga det egentligen. Det är så jävla klassiskt att man skyller på varandra när sånt här händer. Känns ju som att vi är ett skolboksexempel på en familj som råkat ut för det här. Men.. Äh fan, jag säger det. Det finns ju i hennes familj. Mycket av det här.. Ja, i brist på bättre ord, mörkret. Och han är ju inte heller den första i familjen som. Ja.

Äh, vi vet ju inget alls. Egentligen. Än.

Sedan är väl frågan hur länge man kan vänta..

Mamman

För alltid.

Pappan

Jag tror att man behöver bestämma sig för ett svar som gör att man kan leva vidare. Det går inte att leva i frågor.

Alla snackar. Snacket slutar aldrig.

Behöver flytta till en större stad. Blir rundgång. Det bara slår mellan trädstammarna här. I gångtunneln. Mellan höghusen bakom centrum.

SCEN 4. Jag hörde att han...

Alla

(Tempokör/lek, fokus: spring till den som du tror har svaret)

Jag hörde att han... / Sam sa... / Jag hörde att han... / Sam va... / Jag hörde att han... / Sam
ville... / Jag hörde att han... / Sam var en så snäll kille... / Jag hörde att han... / Jag hörde att
han... / Jag hörde... / Jag hörde... / Jag hörde... / Jag... / Jag... / Jag... / Jag...

Jag hörde att det brann / Nä!

Jag hörde att de inte hann fram / Va?

Jag hörde att det var skam som gjorde att han... / Mm, mm, säkert, mm

Jag hörde att han sa att han egentligen ville va... / Vem? Vad?

Jag frågade men han ba "bara bra"

"Bara bra"

"Bara bra"

"Bara bra"

Men att det ju ah, såklart inte va det då

Alls

Jag hörde att han inte alls hade dött

Jag hörde att man hitta nåt på marken som va rött

Jag hörde att hans mamma va..

Mamman

Va? Vadå!? Jag va..? VADÅ!?

Alla

Schhhhh

Jag hörde att han...

SCHHHH!

Dottern

Det är som att du en dag ba

(Lång tystnad)

Alla

Poff

Skogen

Försvann?

(Skrattar lite för sig själv, hemlighetsfullt)

(Alla viskar)

Jag hörde om en stank

som spred sig i hela skogen

Morfar

De hittade en kroppsdel

SCEN 5. Björnen

Skogen

Hos mig är alla lika.

Ännu mer så när ni dör.

Ni blir alla jord. Rötterna suger upp ert liv och skapar mer liv.

Det är vackert.

Hur fult ni än levde så blir ni skogsstjärnor, mjukmossa, blåbärsris och vågröna trädkronor
som fyrverkerier.

Det är en bra plats att dö.

I mig.

Morfar

Det var från något stort sa de. Ganska illa tilltygat. Kunde inte avgöra på rak arm. Det var
därför de tog in det för analys.

Dottern

Jag skrattade. Jag fattar att det kanske var opassande och så.

Men jag tyckte att det var så kul att de trodde att du var en björn.

Jag kunde inte sluta skratta. Mamma var helt blek när hon stod med luren mot örat.

Och allt jag kunde tänka på var blåbärssylt och du och skogen och att de hade hittat ett
kroppsdela.. från en björn.

En liten stund tänkte jag att det kanske var det som hade hänt. Din slutgiltiga metamorfos, ni vet, när ett djur blir ett annat.. tänk larv, puppa, fjäril. Att du inte var klar än... att du skulle bli en björn. Vi borde vetat, så mycket som du älskade blåbär. Hahahaha!

Hahahaha

Hahaha

Haha

Ha..

Mamman

..Hah...(utandning)

Pappan

Vad sa dom?

Mamman

Det var från ett... djur.

SCEN 6. Var har du varit?

Sonen

FÖRDELAR	/	NACKDELAR
SLIPPA LJUGA		HANDBOLLEN?
KUNNA LEVA		TIM?

Dottern

Jag fortsätter att gå in i ditt rum hela tiden. Jag brukar bara sitta där. Det är lite samma som att gå till skogen för mig. Jag behöver inte vara nåt annat eller mer där. Jag är bara jag.

Det var alltid så med dig. Du visste redan allt. Varför låtsas.

Ibland testade jag nåt. Sådär som man gör.. har hittat en ny stil som man provar eller tror att man gillar sig själv bättre utan allt det där ängsliga. Då brukade du bara titta på mig. Du skrattade aldrig eller gjorde dig löjlig över det. Du bara tittade på mig tills jag blev jag igen. Då log du. Du sa alltid samma sak då. Du sa:

Välkommen hem. **Var har du varit?**

Mamman

Var har du varit?

Dottern

Ute.

Mamman

Ute?

Dottern

Ja? Du vet. Där ute, i ljuset.

Vad mörkt du har det, mamma. Ska jag tända lite?

Mamman

Nej. Det behövs inte.

(Dottern börjar tända alla lampor i huset, det blir ett kallt, avslöjande, bländande sken i rummet.)

Nej! NEJ SA JAG! NEJ!

(Dottern står still och tittar på sin mamma, som Sonen brukade titta på henne. Väntar på att hon ska bli sig själv igen. Mamman är liten. Syns knappt. Kvider som ett sårat djur.)

Mamman

Släck. Snälla.

Dottern

Lev. Snälla.

Tim

Ni vet, på ikea, har de sådana där pilar i golvet. Så att man ska gå åt rätt håll och inte bara komma tillbaka till kontorsdelen hela tiden eller snurra runt bland skötbord eller åtta köttbullar *för endast 49 kronor* eller pallar som heter Dagvard eller Svenhult eller Slemträsk eller nåt. Sådana pilar vill jag ha, i livet liksom, att någonting bara "Psst! Häråt! Annars hamnar du bland skit du inte behöver". Sam var som en sådan pil. En jävla kompass för att undvika bullshit. Varje gång man tvekade så räckte det att slänga en blick på honom för att veta att man antingen var helt off eller på rätt spår. Han sa alltid att det är skillnad på att gå vilse och villa bort sig.

Skogen

Fler och tjockare grenar på trädens sydsida.

Lavar på trädens sydsida och mossor på stenarnas norrsida.

Myrorna bygger sina stackar åt söder.

Snön smälter först i syd.

Solen på dagen.

Stjärnorna på natten.

I norr har du polstjärnan.

Längst upp i Lilla björn.

Alltså jag har verkligen gjort allt jag kan för att det ska vara enkelt för er.

Skriver du ner det här?

Tim

Skriver du ner det här? Eller, det spelar väl ingen roll egentligen... Jag har gått och snackat med nån, ja egentligen ända sedan det hände, för att liksom komma upp till ytan, emellanåt. Han säger att man kan bli vän med mörkret. Jag vet, det är fan lätt att säga och sedan fakturera ettåfem sekunden patienten lämnat rummet. Men, jag tror att han har rätt. Jag tror att det är rädslan för mörkret som gör mest skada. Står man stilla och tittar på det tillräckligt länge så blir det ljusare. Ögonen vänjer sig. Inget mörker är ogenomträngligt. Och om du blundar hårt. Riktigt hårt eller trycker på ögonen liksom. Så.. prova! Så.. tillslut kommer det liksom ett mönster av ljus. Som prismor. Ser du? Haha! Jag kan liksom tvinga ögonen att producera ljus! Fattar du! Haha! Ah, jag tycker det är.. najs att veta. I alla fall.

Skogen

Ni blir så oroliga när era sinnen inte räcker till. Jag känner er puls öka vid varje knäckt gren, varje vibration i marken, varje vingslag som oväntat lämnar en talltopp ovan era huvuden. Ni kan inte hantera att inte förstå allt ni hör. Att inte kunna se allt som känns. Åh du lilla allsmäktiga. Det är inte lätt att hela tiden bli påmind om sin egen litenhet. Ni behöver någon som berättar för er att ni är storslagna, att ni klarar allt. Inte ens jag klarar allt. Jag faller offer för min egen styrka varje dag. Det finns inget som är så farligt som någon som är sig själv i mötet med andra. Kompromisslöst. Aldrig annars är vi så utelämnade. Jag står här så länge ni låter mig göra det. Så länge ni finner mig värdefull. Dagen ni slutar göra det är jag

poff

(Skogen rättar till bröstet)

SCEN 7. Boob or ass man

Tränaren

Intervaller grabbar. Maxa 20, vila 20.

Tim

Vila?

Tränaren

Jägarvila.

Tim

Ah.. tänkte väl

Tränaren

Bröst tjugo

Bak tjugo

(Spelarna fnissar)

Tim

Bröst eller bak? Bestäm dig.

Tränaren

Varför ska jag behöva välja?

(Intervallträning startar

Armhävningar varvas med jägarställning

Spelarna kämpar

Skogen sitter i jägarställning och observerar. Helt obrydd.

Tränaren passerar en efter en av spelarna. Trycker ner vissa i 90-graders vinkel, nickar

bekräftande åt andra.

Passerar skogen utan en blick.

Skogen blir uppenbart provocerad reser sig och går och sätter sig hos publiken istället.)

Tränaren

2 varv till. Sedan in i duschen.

Spelarna

Ajaj kapten!

Tränaren

Det är Sam som är kapten. Jag är skutan. Sam! Ligg på dem nu. Det går för långsamt.

Spelare 1

Ligg på oss, Sam!

Spelare 2

Haha! Ja kom och lägg dig, Sam.

(Smeker golvet.)

Spelare 3

Här Sam!

(Klappar i golvet bredvid sig där han ligger och gör armhävningar.)

Kom!

(Alla spelare klappar två gånger i golvet)

Kom hit, sa jag!

SCEN 8. Spår1

Dottern

Kom hit, sa jag!

(Visslar på hunden)

Kom!

Vad är det du har där? Vad är det för nåt? Loss. Loss sa jag! Duktig.

Hon hittade din kaptensbindel. Det var så det började, misstankarna om att det hade hänt något i skogen.

Vi gick den vanliga stigen, eller "omvägen", som vi brukade kalla den. Det var bara jag och Sam som visste om den, och Tim då, för att Sam visade honom. Och vargen såklart. Hon heter det alltså, hunden.

För de som inte kände till den här delen av skogen så fanns det inga riktmärken. Inga stigar att följa. Men vi visste precis vilka stammar man skulle runda för att komma till den överväxta muren, vilka stenar i den som låg löst och vilka man kunde klättra på. Vilka ormarna bodde bakom visste man aldrig förrän efteråt.

Men vi visste exakt efter vilken tall man började höra bäcken och när vi hörde den så visste vi exakt hur högt vatten det skulle vara i den när man kom fram till den och om man skulle kunna hoppa över den eller behöva vada. Jag visste.

Och jag visste sekunden vargen släppte taget att det var din, färgerna hade solblekts efter alla utomhusmatcher du haft den runt överarmen. Regnbågen var typ pastell. Den luktade du.

Varm kropp och handbollsklister. Den gjorde faktiskt det, fortfarande. Som att du alldeles nyss haft den på dig.

När jag ringde sa de till mig att jag absolut inte fick röra den. Men det var ju lite sent. Full av hunddregel var den. Jag sa inget. Bara la ner den i mossan.

Skogen

Det blir inga fingeravtryck i mossan. Bra va?

(Skogen skapar ljudet av en siren med hjälp av publiken)

Ge mig ett

Deedoo

Publiken: Deedoo

Deedoo

Publiken: Deedoo

Deedoo

Publiken: Deedoo

Dee

Publiken: Doo

Dee

Publiken: Doo

Dottern

Polisen kom. Det kändes på något sätt som att jag skvallrade på oss, på dig, när alla klampade runt där i vår skog, knäckte blåbärsriset, hade ingen respekt för var myrstigarna gick. Det kändes som att jag visade något hemligt. Som aldrig mer skulle vara bara vårt.

Ah, jag vet inte. Det var där i gläntan där man skymtar sjön mellan träden, i alla fall. Nästa plats man hittade något på var.. men det var flera veckor senare. **En sak i taget..**

Morfar

En sak i taget Alice, du hinner stanna en liten stund va? Sätt dig i kökssoffan nu. Vill du ha kaffe eller te?

Dottern

Jag kan ta..

Morfar

Det finns saft också. Vi är inne på sista flaskan av Maj's blåbärssaft nu, det är lika bra att den går åt.

Dottern

Nej, tack, fint, men jag tänker att vi sparar den tills att...

Morfar

Tills att?

Dottern

Jag kan ta ett glas, tack.

Tim

Du är för ung för att dricka. Veronica skulle döda mig. Förmodligen Sam också.

Dottern

Tur att han redan är död då.

Tim

Vad fan säger du?

Dottern

Skoja.

Tim

Alice. På riktigt. Det där är inte ens nästan okej.

Dottern

Inget är okej längre. Inget är rimligt. Det känns som att alla gränser är upplösta.

Tim

Där går en gräns.

Den är tydlig som fan.

Dottern

Förlåt. Det hade bara varit.. enklare.

Tim

Jag vet.

Men.. han älskade dig.

Dottern

Älskar.

Tim

Älskar.

Dottern

Älskar inte.

Tim

Älskar.

Dottern

Älskar inte.

Skogen

Alltså vem kom på den här leken? Sådant slöseri av liv bara för att ni inte vågar ställa frågan till den som faktisk kan svara!

Dottern

Älskar du mig?

Tim

Alice..

Dottern

Nej, inte jag heller.

Tim

Alice, jag är inte Sam.

Dottern

Jag vet det. Jag vet.

Men jag behöver verkligen, verkligen, dela den med någon.

Tim

Dela vad?

Dottern

Skulden.

SCEN 9. Människoalpar

Mamman

Maj såg att jag inte kunde. Tror jag.

Jag tror att mamma såg.

Det var därför hon höll Sam så nära. För att jag inte gjorde det.

Jag ville vara en som älskade villkorslöst. Som lät honom vara. Växa. Prova.

Men jag fick panik när han började utforska, misslyckas, skadas. Och samtidigt se så där oövervinnelig ut i blicken. I stället för att glädjas, för att se att det är precis där han ska vara i livet. För att se att han var stark. Så stark att han inte hade någon tid på bänken, ingen alls. Tränarna levde genom honom. Lät honom bära allt. körde slut på honom. Men han bara reste sig, rättade till kaptensbindeln och sprang ut på planen igen. Och igen. Och igen. Han var oövervinnelig. Jag ville bara skrika det ur honom. Jag gjorde det inte. Såklart. Men jag såg ju att det inte skulle hålla. Att han inte höll.

Pappan

Det var hon som inte höll.

Mamman

Tim gjorde allt det där jag inte kunde.

Han såg på Sam som om han var meningen med allt, som att han klarade allt. Men samtidigt tog han också hans träningsväska och kastade upp över sin egen axel. De kom alltid gående så över parkeringen mot bilen, Tim först, med en väska över varje axel, och Sam lite efter. Med blicken vilande i Tims nacke. Jag hade brett mackor in i evigheten för att få ha kvar dem

sittandes mitt emot varandra vid vårt köksbord, näsorna ner i någon obegriplig matteuppgift, de nyduschade luggarna hängandes ner i ögonen.

De sa alltid samma sak när de hoppade in i baksätet.

Sam först: **Tack morsan för att du hämtar.**

Och Tim efter: **Ja, tack morsan.**

Skogen

Era ungar föds helt skyddslösa. Lämnas de ensamma så dör de efter tretton dagar. Tar ni hand om dem så lever de med er i ungefär tjugo år. Sedan lämnar de hemmet. Då är deras hjärna ännu inte färdigutvecklad. Det dröjer tio år till. Innan dess kan de inte riktigt avgöra skillnaden på roligt och farligt.

Björnens ungar lämnar hemmet när de är ett och ett halvt år gamla. Vargens när de är ett.

Så länge björnhonan har hand om ungar får hon inte skjutas, så säger er lag.

Men så fort ungarna flyttar ut så är det fritt fram.

Ni säger inte skjuta, ni säger fälla.

Det är vad ni gör med allt här. Fäller.

SCEN 10. Männen och misstankarna

Morfar

Hellre fria än att fälla, eller hur?

Pappan

Jag har väl aldrig sagt något annat? Jag bara menar att det inte skadar att prata med alla.

Plötsligt får vi en pusselbit som gör att det rasslar till.

Morfar

Rasslar till.

Pappan

Ja. Vad?

Morfar

Nej. Inget.

Pappan

Jo. Vad?!

Morfar

Har de pratat med *dig*?

Pappan

Ja? Klart som fan att de har. Varför frågar du?

Morfar

Jag bara undrar. De har varit här med.

Pappan

Bra.

Morfar

Bra?

Pappan

Bra. Att de snackar med alla. Eller hur?

Morfar

Mm.

Är hon okej?

Pappan

Vem?

Morfar

Båda.

Pappan

Nej. Är du?

Morfar

Nej.

Men det har jag inte varit på länge.

Pappan

Nej, du har ju inte det.

Morfar

Går du till graven nån gång?

Pappan

Vad menar du? Nej. Det vet du.

Morfar

Jag bara tänker.. Ibland tänker jag att han kanske dyker upp där. Är det någonstans man skulle hitta honom så är det där. Hos Maj.

Tänker jag, ibland.

(Behöver plötsligt tänka på sin andning)

Pappan

Hur.. hur är det med dig?

Morfar

Jag tänker på senaste gången jag såg honom.

SCEN 11. Brand utan glöd

Lärare

Senaste gången jag såg honom var på svenskan. Men det var inget anmärkningsvärt över varken honom eller **den dagen**

Elev

Den **dagen** var alla lite off. Därför jag minns det. Det var skavigt liksom. Till och med **mellan** honom och Tim

Kompis

Mellan honom och Tim? Nej det vet jag inte. Det var inte jag som startade det ryktet. Eller vadå? Du syftade på ryktet, eller? Det började med att **någon skrev på väggen**

Bekant

Någon skrev på väggen utanför omklädningsrummet. Alltså jag såg det inte själv. Det var något om honom och hans syrra och Tim, ah, **det var rättså mörkt**.

Granne

Det var rättså mörkt men jag är säker på att det var han. Jag brukar se hans mössa när han går längsmed häcken här, efter en stund hör man grinden gnissla och sedan dörren. Vi bor så tätt här och jag har ju sett barnen sedan de första gången kom hem i föräldrarnas famn, jag brukade passa pojken ibland. Han älskade mosad **banan**

Affärsbiträde

Bananer och ost. Inget märkvärdigt. Artig som vanligt. Betalade med swish. Ögonkontakt. Såg ut att ha kommit direkt från **träningen**

Tränare

Träningen var kanske lite hårdare än vanligt. Men vi hade ju den där matchen på lördagen och vi hade inte råd att losa. Sam snackade mycket med de andra, som vanligt, peppade och pushade. Det kom så naturligt för honom. Sket i jaget, ville allt för laget. Glöden i hans ögon syntes bäst då, i time out:en när vi låg under och han fick snacka strategi med killarna, hur de bäst skulle bära varandra till det avgörande målet. Han kunde själv sätta sju skott i kryssset och inte komma i närheten av den **glöden i blicken**.

Tim

Glöden i blicken tror jag. Det var mest den jag reagerade på. Någon hade skrivit att jag föredrog.. Äh, det är så jävla lågt. Jag vill inte ens säga det..

Alla

Tim

JOOOOOOO!

(Mimar samtidigt en mening som ingen hör)

Tim

Sjukt! Eller hur? Den Sam jag kände hade bara garvat åt lowlifesen. Men den dagen. Han bara tappade det. Allt lugn försvann ur honom. **Det brann**.

Morfar

Det brann dygnet runt. På skolgården, vid idrottshallen, ljus längsmed hela muren vid kyrkogården. Som att folk irrade omkring utan att veta var de skulle visa att de saknade honom. Som att det behövs en plats. Annars är det **som att det inte har hänt**.

Mamman

Som att det inte har hänt. Helt överkligt känns det. Små lappar och nallar. JÄVLA NALLAR. VAD GÖR DE JÄVLA NALLARNA FÖR SKILLNAD! och marschaller och.. Jag mår illa. De tände så många

Pappan

gravljus. Folk tände gravljus. Det kändes så.. Han hade ju precis försvunnit. De sökte fortfarande. **Det sticker i ögonen**.

Dottern

Det sticker i ögonen hur fruktansvärt mycket folk påstår sig att veta och minnas och känna och sakna. Nu. I efterhand. Nu när **alla är misstänkta**.

Morfar

Alla är misstänkta. Vad är det för jävla inställning. Han upprepar det. Gång på gång. Att de ska förhöra alla. Istället för att se att alla förlorat honom, att alla saknar. **Kanske gör det för ont**.

Pappan

Kanske gör det för ont. Det är lättare att misstänka än att sörja. Men jag kan inte släppa tanken på att det finns någon som vet något. Något som är avgörande.

Det blir som en tvångstanke. Allt du hör, allt du ser, kan vara ledtrådar, nycklar, svar.

Man börjar titta på varandra annorlunda. Även på de som man litat på mest. Litar på, menar jag.

Jag fattar ju att de aldrig skulle göra något. Jag fattar ju det.

Men..

(Allt stannar upp. De granskar varandra, granskar publiken

Skogen tar in skeendet. Besviken.)

Pappan

Det var när jag var i min värsta sån spinn, som de hittade håret.

SCEN 12. Ny frisyr

Dottern

Vår hund fäller sin päls två gånger om året. Stora tussar. Kan bygga en ny hund av pälsen hon tappar. Bygg din egen hund – Starter kit. Hon ser ut som en helt annan varelse då. Brukar försöka att inte skratta åt henne, för hundar skäms, ni vet.

Mitt bästa minne är när jag snubblade på henne i hallen, för att hon stod som fastfrusen framför spegeln. Som hukad. Morrade. Visade tänder.

Hon trodde att det var en annan hund. Haha. Så trög. Men det var ändå otäckt. Man förstår liksom att de är rovdjur då. Den där grejen

(Lyfter överläppen med hjälp av fingrarna över hörntänderna. Morrar. Får något underligt i blicken. Skäller en gång. Skrattar lite. Slutar tvärt.)

Hon har bara gjort så en annan gång, det var i skogen den dagen när..

I alla fall, så min första tanke var att det var just det – päls.

Men det var väl mer platsen det låg på, och hur, som gjorde att det knöt sig i magen på mig.

Morfar

Jag satt där på huk i regnet och rensade bland gammalt visset, som vanligt. Ni vet, det var många som älskade henne. Det är ett heltidsjobb att hålla ordning vid den där graven.

Jag hann ta tag i det med handen innan jag kände att det inte var... Jag visste inte vem jag skulle ringa.

/Skogen

(Sjunger)

Dripp dropp, dripp dropp, regnet faller sakta./

Dottern

Som en liten bukett stod det nedstucket i en sådan där liten grön gravvas som man kan låna på kyrkogården. Vått av regnet. Brungrått. Som gräset som kommer fram när snön har smält.

Morfar

Men det var som att. Konstigt nog som att. Som att *hon* var den enda som skulle kunna hantera det. Även om jag önskar att hon hade sluppit.

Jag ringde Alice...

Tim

Jag kommer ihåg första gången han klippte sig. Det var som att alla grabbarna andades ut i kör. Lite av konkurrensen låg nånstans på ett salongsgolv. Så jävla genomskinligt. Han kom ut på planen och alla ba

/Spelare 1

Fan Sam, din heartbreaker!"

Spelare 2

Snyyyggt!

Spelare 3

Armyvibe ändå!/

Och ba dunk **dunk dunk dunk dunk**

/Skogen

Sjunger

Dunk, dunk, dunk, dunk, hjärtat slår./

dunk dunk dunk dunk dunk dunk dunk

(Spelarna dunkar varandra heterosexuellt i ryggen och röven.

Då och då råkar någon, i stället för att slå, lägga handen på någon annan. Detta resulterar i en kort skälvande paus. För att sedan starta igen, än mer intensivt.

Ljudet av hand mot hud övergår succesivt i ljudet av klacken och en läktartrumma, rytmiskt dunkande/klappande, ökar i tempo, som för att stressa motståndarlaget till att tappa fokus i sitt anfallsspel.)

Skogen

(Sjunger)

Bom, bom, bom, bom, låter stora trumman.

Tim

Det fina var att han fortsatte ta bort håret ur ansiktet, lägga det bakom örat, du vet såna grejer, som att hans hand inte hade fått infon än. Jag frågade honom efteråt, på parkeringen, om han var less på det långa. Men han bara log. Så där som han gjorde när han inte ville snacka. Gillade det. Andra snäste, du vet. Bet ifrån.

Men Sam bara log.

Jag menar, ser du skillnad på det här

och

det här

leendet?

Nej exakt. Men man gjorde det, jag svär.

Det var subtilt, men man visste exakt.

Då backade man.

SCEN 13. Med del ande

Dottern

Vi pratade om allt. Eller, jag gjorde det.

Han lyssnade på allt. Pratade när det behövdes. Mest när jag behövde kanske.

Tänkte alltid att han förmodligen pratade med honom om allt som han inte sa till mig.

Tim

Tänkte alltid att han förmodligen pratade med henne om allt som han inte sa till mig.

Mamman

Tänkte alltid att han förmodligen pratade med honom om allt som han inte sa till mig.

Pappan

Tänkte alltid att han förmodligen pratade med henne om allt som han inte sa till mig.

Morfar

Den enda han pratade med var Maj.

Du har ett nytt meddelande, togs emot tjugotvå trettionio.

Piiiiip

Sonen

(Subtillt förvrängd röst)

Hej mormor

Det är jag.

Det funkade inte. Det blev lika.

Lika många för- och emot. Hur gör man då?

Fan.

Du har ett nytt meddelande, togs emot nollett sjutton

Piiiiip

Hej mormor

Det är jag.

Hur mycket vatten i relation till bären? Och syltsocker – kan det bli gammalt eller? Det står 2021 på det. Nåt blev off. Den smakar inte som din.

Du har ett nytt meddelande, togs emot tolv noll två

Piiiiip

De tror att han har ihop det med Alice nu. De är som hyenor, mormor. De känner att det luktar något men de är inte smarta nog för att förstå vad. Så de väljer det lättaste offret, det som avviker på ett sätt som de är vana vid.

/Skogen

Ibland äter de ungar, rovdjuren, de som de tror inte kommer att klara sig ändå/

Jag vill inte vara en del av det mer. Spelet.

Kommer ni och kollar matchen på lördag förresten, du och morfar? Fattar om du inte orkar.

Men det vore fint. Hemmaplan, klockan två. Ni kan väl plocka upp syrran på vägen, annars

kommer hon inte, jag vet det. Och jag behöver att hon är där.

Du har inga fler nya meddelanden pling pling pling

Lämna ett meddelande efter tonen

Piiiiip

Skogen

Ja hej, det är jag.

Jag ville bara säga att jag saknar er.

Ni brukade alltid komma förbi. Direkt efter frukost,

Fortfarande filmjolk på överläppen och sömngrus i ögonen.

Tröjorna fläckiga av gårdagens bärplock och ni har inte märkt det än, men det sitter en pytteliten fästing, där, i knävecket.

Era fötter tålde att springa och hoppa och stampa mina stigar och även om en nagel eller två sprack när tårna fastnade i tallroten och knät blödde och ni plockade barr ur såret så sköljdes allt som gjorde ont bort så fort ni sjönk ner under ytan.

De är djupa de här tjärnarna. Ni försökte simma ner till botten varje sommar men lyckades aldrig innan era lungor skrek efter luft.

Det är inte meningen att ni ska nå ända ner. Ni är inte skapta för det. Ni behöver vara närmare ljuset och värmen. Sedan att ni inte kan avgöra när ni är för nära, det är en annan femma. Krockar in i glödtråden som flygfän.

Ni stannade hos mig längre än era föräldrar ville. Ni åt granskott och drack vatten ur bäcken.

Maten var klar flera gånger om men det var som att allt ni behövde fanns här. Hos mig.

Era små kroppar vilande i mossan. Solens strålar har aldrig sökt sig så ivrigt ner till marken genom lövverk och täta barrkronor som när ni låg där. Till varje pris skulle det dit. Bara för att få känna livet i er. Att ge och få tillbaka.

När det blev mörkt gick ni inte hem som de stora. Ni stannade kvar. Det bekymrade er inte.

Det var som att mina rum blev ännu tryggare när de krymptes av mörkret. Inte ens den där gången när *Röstbrevlådan är full. Vänligen försök igen senare.*

(Skogen suckar)

SCEN 14. Fragment, fara & fika

Tim

Hmm.. Alltid en skrynklig extra white-påse i fickan. Alltid. Och luvan vrängd så där störigt.

Kunde inte sitta bakom honom utan att tvångsmässigt behöva fixa till den.

Dottern

De där små lockarna i nacken och i tinningarna när det regnade eller när han svettades.

Tim

Den där.. vad heter den? **Shake it out**, med Florence and the machine! Så där tyst för sig själv.

Så sjukt gulligt bakifrån.

(Alla nynnär tyst för sig själv och med varierande uppfattning om texten + en liten axeldans)

Dottern

Alltid lite så där neråt med huvudet. Och så blicken upp, lite kisande.

(Alla följer instruktionerna)

Tim brukade reta honom för det. Att han bara försökte få ligga. Nu tror jag bara att han försökte vara där utan att behöva vara där, liksom.

Tim

Fem skivor minst. Och så en rakt in i munnen.

Dottern

Fisarna! Fy. Fan. Haha! **Det var värst i bilen.**

Tim

Det var värst i bilen. Inte konstigt med så mycket ost. Alltså jag räknade på det: fem skivor per macka, en i munnen. Snitta på fem mackor om dagen. På ett år är det alltså 10 950 skivor ost.

Är det konstigt att sakna någons fisar?

Dottern

Han brukade bubbla sådär
under vattnet, vad heter det?

Koka kaffe?

Morfar

Koka kaffe?

Mamman

Ja, tack, gärna.

Dottern

När vi var nere och badade i tjärnen. Alltså alltid. Så där fånigt. Så dök han upp och ba "Åh, ursäkta mig". Det var ju liksom bara kul de två första gångerna. Men det var som att man till

slut började skratta åt hur sjukt det var att han liksom aldrig slutade dra det.

Skämtet.

Men så en gång så gjorde han **en sån där vansinnesgrej**.

Mamman

En sån där vansinnesgrej, säger de. Någon som sneat och tänt på bara. Du vet ju, det sitter ju alltid ett helt gäng där nere på muren. De har väl lekt. De har ju inget konsekvenstänk. Det fattar man väl att nallar brinner. Brinner jättebra.

Morfar

(Tittar en lång stund på sin dotter i tystnad)

Mjök?

Mamman

Svart.

Dottern

Svart. Alltså kolsvart. Så där så att man knappt ser handen framför sig. Vi skulle egentligen gått hem för längesedan och jag var så hungrig så att det gjorde ont i magen. Men han skulle bara doppa sig en gång till sa han. Och så fick han för sig att han skulle klättra upp i en tall som stod precis nere i vattenbrynet. Hälften av rötterna på stranden och hälften ner i sjöbottnen.

Det blir djupt rättså snabbt, inte långgrunt i de där tjärnarna.

Han klättrade högt. Förstår inte ens hur. Han såg ju knappt nåt. Jag hade svårt att ens följa honom med blicken, han rörde sig snabbt och smidigt, som ett djur, ibland hörde jag hur hans skosula skavde av lite bark någonstans där han tog spjörn och hur det släppte ett par kottar som landade i vattnet. Sedan, en kort stund, blev allt tyst. Som att hela skogen höll andan. Jag försökte anstränga ögonen så mycket jag kunde för att se hans kropp någonstans där uppe där grenarna var tätare. Men det gick inte.

Sedan skrek han.

Jag har aldrig hört honom låta så. Möjligtvis någon gång på handbollsplanen. När han slitit sig loss ur någons grepp på linjen och slängt sig in i målgården för straff. Skriket kom från magen. Som om hans mun var för liten för att ett så stort ljud skulle kunna komma ur den.

Sedan var det tyst igen. Omöjligt tyst. Det kan inte bli så tyst i skogen, det är för mycket som lever där.

Sedan hörde jag plumset. Ljudet slog mot tallarna på andra sidan vattnet. Det lät så mycket att jag en kort stund undrade om han tagit med sig något i fallet.

Mamman

Om polisen tagit med sig något i fallet så borde det väl vara att han aldrig gjorde något förhastat. Herregud. Alla listor. Alla för och emot. Allt förberett in i minsta förbannade detalj. Till och med när han var liten, minns du att han brukade säga "Mamma, akta dig nu, **du är väl försiktig?**"

Morfar

Du är väl försiktig? Ja, det minns jag. Och jag minns att du alltid sa "Ja-a då, du tror väl inte att jag skulle **slarva bort mig från dig i första taget?**"

Mamman

slarva bort mig från dig i första taget? Mm. Jag tror inte att han har gjort det. Slarvat. Jag tror att han har..

Dottern

Han har aldrig någonsin gjort något sånt. Det kändes som någon annan. Jag var lika arg som rädd. Jag stod och förberedde mig på att skrika på honom när han kom upp. Alltså så fort hans jävla ansikte bröt genom vattenytan så skulle han fan få känna att han levde.

För han gjorde väl det,

levde?

Det tog för lång tid.

Alldeles för lång tid.

Jag blev alldeles kall, det var som att allt blod rann ur mig, ut genom fotsulorna och ner i den torra barrklädda jorden.

Sekunden jag bestämde mig för att springa ut i vattnet efter honom så bröts tystnaden av

(Tar sats och rusar framåt, stoppas tvärt, som en vägg, av en

kraftig inandning)

Morfar

(Kraftig inandning följt av hosta) Oj.. Ojojoj.. fel strupe.

Mamman

Andas lugnt. Så ja. Går det bra?

Morfar

Det är den här jäkla smuldegen. Det är som att ha munnen full av sand!

Mamman

Du brukar ju säga att du tycker om mina hallongrottor?

Morfar

Ja, ja det gör jag. Att äta, inte **att fylla lungorna med!**

Dottern

Att fylla lungorna med luft när man varit under vattnet länge, så där så att kroppen liksom skriker efter syre, det var vad jag förväntade mig. Men det var inte så. Det var bara en helt vanlig inandning som bröt tystnaden.

Sedan sa han, helt lugnt.

Jag nuddade botten.

Mamman

Jag nuddade botten

Pappan

Jag nuddade botten

Morfar

Jag nuddade botten

Tim

Jag nuddade botten när de sa att de drar ner på sökinsatserna. Vi hade sedan länge passerat det som kallas "den kritiska fasen", när de fortfarande tänker att det finns en möjlighet att hitta någon levande men det är bråttom om den ska behålla livet.

Det hade börjat frysa på.

En tunn hinna is nere på tjärnen.

Jag kunde inte skaka av mig tanken på om han fanns i vattnet när det frös. Tänk. Som ett lock.

Som att naturen konserverade honom. En konserveburk fylld av iskallt vatten.

Jag fattar att det inte är rimligt. Jag fattar att de hade hittat honom om han var där. De hade dykt och sökt med hundar och.. jag vet att Alice var nere hon med. Men det var inte bra. Alls.

Det blev maniskt. Kommer aldrig glömma den dagen det ringde på hos mig och hon stod där, alltså hon hade typ inget på sig, helt blå om läpparna, såg helt överlycklig ut och sa "**Jag har nuddat botten!**"

SCEN 15. Bubblor och bottennapp

Dottern

Jag har nuddat botten!

Tim

Varför låter du så glad över det?

Dottern

Nej, alltså inte mentalt. Botten av tjärnen!

Tim

Åfan.

Dottern

Nej! Du fattar inte! Jag gjorde det! Och jag är säker på att..

Tim

På att?

Dottern

Nej du kommer tycka att jag är galen...

Tim

That ship has sailed.

Dottern

Va?

Tim

Äh. Det har seglat. Skeppet.

Dottern

Vilket skepp?

Tim

Ett skepp kommer lastat..

Dottern

Med vadå?

Tim

Med att du inte fattar någonting alls!

Dottern

Ha

Ha

Tim

Men säg, du nuddade botten.. vad hände?

Dottern

Jag klättrade upp i ett träd. Och ja, jag vet vad du ska säga, det var skitdumt, för det var is på grenarna och kallt som.. ja, det var dumt, men jag visste att det var enda chansen att kunna dyka så djupt. Så jag dök.

Jag simmade neråt, simmade så att det värkte i hela kroppen

Tim

Men Alice, helvete! Det är ju typ minusgrader i vattnet nu! Du kunde ha dö/

Dottern

/Till slut såg jag ingenting längre. Ljuset når inte alls så långt ner som man tror! Har du tänkt på det? Att på botten är det helt svart. Har du tänkt på det!? I alla fall. Precis när det kändes som att syret skulle ta slut helt och jag liksom fattade, att jag aldrig skulle hinna upp till ytan igen innan jag skulle behöva ta ett djupt andetag och fylla hela lungorna med vatten, så slog jag i ansiktet i botten. Alltså fejset. Rakt i botten. Och jag blev så chockad att jag skrattade rakt ut och en stor bubbla kom ur min mun och det enda jag kunde tänka på var att han hade sagt "Åh, ursäkta mig" och då började jag skratta ännu mer och det bubblade och bubblade och jag tänkte på att varje bubbla var ett inkapslat skratt och jag undrade om de, när de sprack vid ytan skulle eka ut ett gapskratt över hela sjön och om någon skulle höra det och tänka att det var skogen som skrattade (*Skrattar*)

Skogen

(Skrattar)

Dottern

och bara börja ifrågasätta hela sin världsbild! Och då, började jag se stjärnor och insåg att det var kört. Det tog slut här.

Och då..

Tim

DÅ!?

Skogen

(Sjunger och axeldansar)

It's always darkest before the dawn

Shake it out shake it out

Shake it out shake it out, ooh whoa

Dotter

Då blev jag helt lugn. För jag var inte ensam. Han fanns där. I bubblorna. I skrattbubblorna. De steg mot vattenytan som att det var meningen, som att den enda vägen var uppåt, och det gjorde jag med. Och sedan ringde jag på din dörr!

Tim

..V..va?!

Dotter

...

Tim

Okej?

Dottern

Mm.

Tim

Okej..

Dottern

Mm.

Tim

Nickar.

(Smeker Alice över kinden.

Pussar henne på pannan.)

Dottern

Aj.

(Tim tittar frågande på henne)

Dottern

Jag.. jag fick en stöt. Eller nåt.

Skogen

DNA-molekyler finns kvar i vatten i flera dagar, visste ni det? Ni lämnar spår efter er överallt.

Det går att lista ut exakt vilka individer som befunnit sig i vilket vattendrag och när. Vilka fåglar som simmat på ytan. Vilka varelser som krälat på botten. Vilka som nästan drunknat bara för att hitta hoppet där nere i dyn.

Galen.

Eller?

Jag har aldrig tyckt det. Hon brukade alltid komma till mig och skrika. Jag gjorde ingen skillnad på hennes skrik och rävarnas i natten, rådjurens skall i skymningen eller gnagarna när ett rovdjur satte tänderna i dem. Alla skrik vill nåt. Vill höras. Inväntar respons. Hjälp. Hennes ville inte det. Aldrig.

Det var bara hennes. För henne. Som att hon tryckutjämnade.

Återgick. Fann balans.

Hans skrik däremot, den där natten vid vattnet, det lever kvar i mig, det var något annat.

Någon annan, var det.

Jag svarade genom att bli helt tyst. Jag gav honom det han ville ha.

Stillhet.

Frid.

SCEN 16. "Ära åt Gud i höjden, och frid på jorden bland människor som han älskar."

Pappan

Frid. De pratar mycket om det, psykologerna. Att man måste finna **frid**.

Mamman

Frid? Bara när jag sover. Och ibland inte ens då. Men jag har väl funnit mig i det. Kan man säga. Funnit frid i **att aldrig finna frid**.

Pappan

Att aldrig finna frid verkar vara det som gör mest skada, menar de. Jag tänker att **det är mänskligt**.

Mamman

Det är mänskligt, att finna frid i att aldrig få veta är omänskligt, eller, sa jag emot mig själv nu? Äh, äh, äh. Det är emot **vår natur**.

Skogen

"Vår natur" brukar ni prata om. Men bara när ni gör saker som ni anser vara fel, fula eller skadliga. Som att ni spenderat århundraden, årtusenden med att försöka förfina era beteenden men att den ibland slinker igenom – er natur. "Oops, jag blev som jag var menad att vara en kort stund, förlåt, det ska aldrig hända igen. Jag lät naturen ta över. Styra. Jag ska genast bättra mig. Ni ska inte behöva se mig för vad jag faktiskt är." – världens svagaste

däggdjur. Till och med ryggradslösa djur ömsar skinn. Men ni ska leva i ert till förbannelse, gärna klä er i andras dessutom.

Herregud.

Fru Gud.

Och kusinen från landet Gud.

Ja, Gud är ett helt eget samtalsämne.

Men det ska vi inte prata om nu. Eller, ska vi det?

Ni brukar gilla det, det finns få saker som gör er så våldsamma och milda på en och samma gång.

Morfar

Han och Maj brukade alltid be aftonbön..

Du som haver barnen kär

Se till mig som liten är

Vart jag mig i världen vänder

Fyll mina händer till bredden med blåbär

Lyckan går där och visslar och ler

Barnet ropar "Mer mer mer!"

Jag gav honom hennes bibel när hon dog. Han sa att Maj mest använde den för att pressa blommor och torka kryddor. Det gjorde hon. Liljor och aklejur, rosor och salvia, mynta.

(Skogen visslar Uti vår hage)

Massor av mynta, till te.

Jag sa att om han blir sugen på te någon gång så vet han var bibeln finns.

(Ler för sig själv)

Ja, den står kvar i bokhyllan här på övervåningen.

Jag läser sällan i den jag heller, ska jag erkänna.

Jag har alltid haft svårt för det där.

Men det är klart, visst finns det passager som.. Ja, som har fått fäste på något vis.

Skogen

(Slår upp bibeln, bläddrar, blundar och pekar)

"Han låter snö falla som ull,

rimfrost strör han ut som aska.

Han kastar ner hagel som smulor,

hans köld får vattnet att frysa.

Han sänder sitt ord, och isen smälter,

han andas, och vattnet strömmar."

Hm! Inte illa.

Morfar

Men jag tror mer på myntate, det gör jag.

SCEN 17. D under

Tim

Bakom ishallen brukar det alltid ligga en stor vall med snö från när de putsar isen inne i hallen.

Han brukade köra ner skallen där ibland på väg från träningen. Första gången blev jag så chockad för han gjorde det liksom med sån kraft. Såg helt sjukt ut.

Jag frågade honom vad fan han höll på med och han svarade bara helt kallt "övar".

På vadå?!

Alltså sånt där kan liksom dyka upp så här i efterhand. Om jag borde fortsatt att fråga.

Ah, i alla fall, den där vallen smälter ju aldrig. Aldrig helt i alla fall, inte ens mitt i sommaren.

De dagarna när man liksom inte kunde komma undan värmen så brukade vi gå dit och krama en näve som vi använde för att kyla ner oss med. Det var en sån dag.

Man gick bara och väntade på åskan.

Morfar

Fönstren på vid gavel för att försöka få luften att röra sig genom huset men den stod **helt still**.

Pappan

Helt still, det är enda sättet. Det räcker att man reser sig upp ur soffan för att svetten ska börja rinna nerför ryggen på en.

Mamman

Jag drog ur alla kontakter i hela hu/(*Mamman stannar som fryst i öppningen till Sams rum*)/Alice!

Dottern

Mm..?

Mamman

Kan du rycka ur kontakten i Sams rum, den bakom sängen? Jag når inte.

Dottern

(*Tittar länge på sin mamma*)

Om du sätter dig på knä i sängen och hänger dig över gaveln så når du ner.

Mamman

Jamen bra! Gör du det då. Tack älskling.

Dottern

Prova.

Mamman

Vad sa du?

Dottern

Mm jag gör det.

(Hon hänger sig över sänggaveln och sträcker sig längre och längre ner tills att hon nästan trillar över. Hon stannar upp. Rör sig långsamt och kontrollerat tillbaka igen tills att hon sitter i skräddarställning på Sams säng. I handen har hon en lapp.

Hon läser från lappen i kör med Skogen)

”En björn väljer omsorgsfullt ut sitt ide och besöker platsen flera gånger under sommaren.

Ofta är det ett utgrävt hål i en gammal myrstack eller under en rotvälta, men det kan också vara i en hålighet mellan stora stenblock. Stora hanbjörnar lägger sig ibland bara ner under en tät gran och låter sig snöas över.”

Tim

Sedan kom den.

Första smällen.

(Åskknall)

Mamman

(Med skräck i blicken)

Vad hittade du?

Dottern

Vet inte. Nåt om mäns förmåga att hantera livet tror jag.

(Skattar för sig själv)

Mamman

Vad säger du? Får jag se! Ge mig!

Dottern

Det var ett skämt, mamma. Jag tror att det är en sida ur någon redovisning eller nåt. Inget du behöver läsa.

(Dottern viker ihop pappret och stoppar det i fickan)

Tim

Sedan blixtrade det till.

Dottern

Ett

Två

Tre

Fyra

Fem

Sex

(Åskknall)

Två kilometer bort.

Morfar

Hon älskade det, Maj. På ett sätt som jag aldrig förstod. Oväder var hennes typ av väder.

På något vis var hon som lyckligast då. Donade och nynnade ute i köket, men köksfönstret på vid gavel fastän regndropparna slog in på köksbänken. *Diskens ska ändå diskas!* Skrattade hon.
Jag får bara lite assistans för en gångs skull!

(Blixt)

Dottern

Ett

Två

Tre

(Åskknall)

En kilometer.

Tim

Jag var på väg till träningen så jag sprang som fan för att hinna in under tak. Jag hann inte.

(Blixt)

Dottern

Ett*(Åskknall)*

Det är rakt över oss.

Tim

Himlen öppnade sig.

Skogen

Som att den är stängd annars? Ni är roliga. Vad bor ni i? En burk?

Tim

Det var det sjukaste regnet jag varit med om. Ni tror att jag skämtar, men jag fick fan blåmärken. Små små lila fläckar över mina axlar och min nacke. Jag trodde inte att det var möjligt.

Morfar

(Skrattar på gränsen till tårar)

Vänta, vänta älskling så ska jag öppna upp så att disken blir ren!

Tim

Trycket lättade. Huvudet slutade kännas som en ballong.

Natten efter det regnet sov jag tyngre än jag någonsin sovit, tror jag. Och jag drömde en så sjuk grej.

Jag drömde att jag gick förbi ishallen och att regnet hade jämnat vallen med marken. För första gången någonsin. Det var en stor vattenpöl, enorm, där den hade varit.

Jag såg på håll att det låg något i mitten av pölen, något litet, blekt. Rufsigt.

Fick en otäck känsla i magen. Men kunde ändå inte sluta titta. Ni vet, som när man tvångsmässigt måste försöka se vad som hänt när bussen krypkör förbi en trafikolycka.

Det var Sam.

Men mycket mindre, mager och jävlig. Helt stilla.

Han låg så hopkrupen på sidan, mitt i pölen, till hälften täckt av vatten.

Han sov.

Helt fridfullt, med halva ansiktet under ytan, så.

Det går ju inte.. jag fattar ju det. Men i drömmen var det inget konstigt. Jag stod kvar en stund bredvid honom och försäkrade mig om att han andades.

Det gjorde han.

Min psykolog frågade vad jag trodde att drömmen betydde?

Det spelar ingen roll.

Jag sa

att det kändes som att Sam...

Dottern

Finns

Finns inte

Finns

Finns inte

Finns

Finns inte

Finns

Finns

Finns

Finns

Har du tänkt på att om man säger ett och samma ord för många gånger så börjar det låta helt
absurt

Hur kom någon på det liksom?

Titta det här blåbäret, det är allra högst närvarande, skulle du inte säga? Vad ska vi säga om
det låt mig se låt mig se AH! Jag har det! Det här blåbäret...

FINNS!

Finns

Finns

Finns

Finns

Syns

Finns

(Håller för ögonen)

Skogen

Syns inte

Dottern

Finns inte

Skogen

Syns inte

Dottern

Finns inte

(Väntar, kikar mellan fingrarna, håller för ögonen igen)

Syns inte

Skogen

Finns ändå.

När era ungar är små så tror de att de är osynliga när de håller för sina ögon. Det är för att ni tror att ni syns först när någon annan möter er blick. Poetiskt. Som att det är först i mötet med andra ni blir till. Det är därför era ungar ibland gömmer sina ögon när de inte vill.

De tar tillbaka *jaget*.

Tränaren

Laget, grabbar! LAGET! Ni kommer inte igenom själva, ni måste spela fram varandra. De är svinstarka bakåt, de har stängt, ni behöver jobba i sidled för att dra isär dem och skapa luckor. Och inga tekniska fel nu för fan. Hellre ett par extra passningar än förhastade beslut, VI HAR INTE RÅD MED SOLOSEGLARE, fattar ni!? Den som lirar själv nu sista fem sitter på bänken på lördag.

Så, Sam, ta över för fan.

(Laget i en tight ring med armarna om varandra)

Tim

Legendariskt var det.

Han väntade typ tre sekunder tills att Challe började snacka med assisten och sedan sa han bara

Gå på mål.

Någon frågade "vem?"

Han svarade: **Alla.**

(Laget samlar sina händer i mitten av cirkeln)

WHOHJ

(Bryter upp)

Skogen

En dunge är en liten samling träd som ligger på öppen mark. Ensamma med varandra. De brukar formas efter vilket håll vinden oftast ligger på från. Böjas i samma riktning. Skeva men tillsammans.

En dunge är, trots att den består av ett flertal träd, inte stor nog att räknas som skog. Därför är det också fritt fram att avverka den, helt utan tillstånd, du behöver inte ens berätta det för någon.

Du bara..

Kommer du ihåg?

Fäller, ja. Precis.

Tills det inte finns något kvar.

SCEN 18. Som att han typ bara...

Mamman

Det finns inget kvar.

Pappan

Men fan!

Mamman

Vadå? Jag känner så!

Pappan

Vårn dotter då? Jag vet att hon lever, jag vet till och med var hon är just nu.

Mamman

Men vet du hur hon mår?

Pappan

...Jag vet hur du mår och att du är för stolt för att be om hjälp. Det vet jag.

Mamman

Nejnej Marius, du kommer inte undan så lätt. Hur mår hon, Alice?

Du brukade alltid titta på mig och säga "Nu är det nåt, han mår inte bra, eller hur?" men inte fan gjorde du nåt! Du kände liksom att du hade gjort ditt när du hade gett mig informationen.

Sa han något till dig? Vet du något som jag inte vet?

Pappan

Men för i he.. tror du inte att jag hade sagt det till dig då? Va?! Tror du att jag hade gått runt och hållit på svaret på varför **MITT BARN ÄR BORTA?!**

Skogen

MITT BARN ÄR BORTA!!

Tror ni att jag inte sörjer er? Där ni går runt med näsan i era skärmar och bara trycker in omvärlden i skallen genom en liten liten ruta av ljus. Jag vill skrika åt er att lyfta blicken – här är den – världen! Men ni är onåbara. Oantastliga. Det är först i det totala mörkret som ni tittar upp. "Var har jag varit medan allt det här har hänt?" undrar ni. Ni gråter inte ens i dagsljus.

Sparar det tills ingen ser. Och sedan undrar ni varför ingen förstod hur illa det var.

Mörkret måste komma nära nära innan ni reagerar. Ni säger att ni inte förstår hur någon kan.

Hur hamnade vi här? Säger ni. Istället för att försöka förstå varför det blivit en del av er.

Mörkret.

Mitt barn är borta.

Eller?

Eller är han hemma?

(Skogen skriver in något på sin mobil)

www.synonymer.se f ö r s v u n n e n

"förlorad, väck, borta, borttappad, bortblåst, förkommen, obefintlig, putsväck, svunnen, uppsl
ukad"

Förlorad.. dramatiskt

Obefintlig.. knappast

Putsväck gillar jag.. mm

Puts

(Räcker över en osynlig mikrofon till publiken och inväntar ett "väck")

Pust

(Räcker över en osynlig mikrofon till publiken och inväntar ett "väck")

Puts

(Räcker över en osynlig mikrofon till publiken och inväntar ett "väck")

Haha!

Men min favorit..

(Skarpt skifte i sinnesstämning)

är uppslukad

Tim

Han skrev den precis när Maj gått bort. Alltså precis, tror vi hade inlämning samma vecka.

Det var ett udda grepp, de flesta skrev om fenomen kopplade till människans oförmåga att lära sig, om extrema effekter av klimatkrisen, om välfärdsbegreppet och olika typer av polarisering. Han skrev om utvecklingsbiologi. Om transformation. Att ömsa skinn och sånt.

Minns att jag garvade och ba "Har du hittat den ultimata lösningen på världens alla problem?". Han log. Ni vet det där leendet

(Gör samma leende som tidigare, "släpp det-leendet")

Men ja, den handlade om att djur, som en del av sin normala utveckling, gör sig av med en del av sin kropp, liksom.

Minns specifikt en mening om att det oftast handlar om det yttersta lagret eller skinnet, men inte alltid. Vadå men inte alltid!? Fick sån äcklig känsla i magen.

När jag tänker tillbaka på det nu så känns det mer.. Nä shit, jag vet inte ens varför jag säger det här. Men det känns nästan bra. **Som att han typ.. bara..**

Dottern

Som att han typ.. bara..

Tim

Jamen, som att han typ..

Dottern

Frågade du honom rakt ut någon gång?

Tim

Gjorde du?

Dottern

Nej.

Tim

Inte jag heller.

Dottern

Jag borde gjort det.

Tim

Jag borde gjort det.

Dottern

Det är inte ditt fel, det är mitt

Tim

Det är inte ditt fel, det är mitt

Dottern

Vad menar du?

Tim

Vad menar *du*?

Dottern

Vem annars skulle vetat? Jag har letat ledtrådar överallt. Till förbannelse. Klart att han måste ha lämnat något åt mig? Vem skulle han annars lämnat det till!?

Tim

Mig.

Dottern

Va?

Tim

Till mig.

SCEN 19. Det kommer inget tack efter ticket

Skogen

Vad, är meningen, med li..hahaha. Förlåt. Jag blir så fnissig.

Du får över en miljard träffar på meningen med livet om du söker på Google. Flest är sökningarna under den tiden på året som är mörk och kall.

Ni skriker efter ljus. Mening. Syfte.

Men jag fattar. Verkligen. Jag gör det.

Jag hade inte heller överlevt utan ljus. Utan symbios. Sammanhang. Syfte.

Ibland tror jag att era sammanhang ger er mål, men inte mening.

Spelar det någon roll om du sätter 15 i krysset om inte spelet har någon mening eller betydelse för dig?

Men en sak gör ni rätt i – att fortsätta ställa frågan. Sedan är det ju synd att ni gör det till en sökmotor och inte till varandra. Redan där missar ni ju målet.

Jaja.

(Skogen suckar och målar naglarna.)

Dottern

Tid är en konstig sak.

Det är allt vi har, allt vi får, allt vi fick, och bara ett påhitt.

/Skogen

Ticktackticktacksnicksnackmyrstack/

Jag undrar om det bara är jag som fortfarande pratar *till* dig. Känns som att alla pratar *om* dig.

Om det som var eller det som är.

Jag vet att du hade skrattat. Inte åt dem, det är du för snäll för. Men åt det där famlandet i tomma intet.

Ibland tittade du liksom på människor som att du såg dem för vad de var. Den blicken gjorde mig trygg. Det kändes som att du visste mer än jag.

Tror att det var samma blick som gjorde vissa rädda för dig. Eller arga. De såg den som att du kaxade. Som att du trodde att du var värd mer än de.

Jag tror att det var tvärtom. Att du visste att vi var värda allt och inget. Att vi höll varandras värde i våra händer.

När du försvann så hittade vi listor i dagar, veckor, månader. Under din säng, under din kudde, i dina lådor, fickor, i dina böcker. Hela din mobil var full.

/Skogen

Föremotföremotplusminusplusminusnollgradigtfrostååånej säger ni, nu måste jag skrapa rutan på bilen/

De flesta var logiska. De handlade om saker att göra, i vilken ordning. Ibland handlade det om vilka val du skulle göra. Men min absoluta favorit..

/Skogen

Ni gillar att sortera, organisera, dela upp och optimera/

Den betydde inget alls.

Eller kanske precis allt.

Han hade hittat den i dina träningsbyxor, pappret var alldeles skrynkligt och sprött och det var tur att du skrivit med bläck för den såg ut att ha tvättats flera gånger och det var knappt att texten syntes

/Skogen

Men när det kommer till kritan så är allt ni har tid. Tills att ni inte har det längre.

(Sjunger)

Tick tack, tick tack, klockan går./

Det stod:

GLÖM INTE:

SCEN 20. Telefonsamtalet

Sonen

KOM IHÅG:

- RING INNAN DU GÅR
- RING NÄR DU KOMMER HEM

Morfar

Det här är från Majs begravningsagenda.. jag brukar läsa det ibland, för att det ger mig, ja, det ger mig nåt.

På min dödsbädd vill jag fortfarande längta

Efter allt som jag inte än sett

Efter de som har tagits ifrån mig

Efter de som med ögonen lett

Efter alla jag ej hinner träffa

Efter alla jag ser varje dag

Efter dig som jag höll här helt nära

Efter alla jag som jag en dag för trött för att bära

Måste lägga till vila här.

Det är lite fånigt på rim sådär. Men Maj tyckte om det. Och jag tycker om tanken på att dö med längtan i behåll.

Och jag tror att han gjorde det.. längtade.

Jag känner igen det i ögonen på pojken. Ända sedan han var liten har han längtat. Korta stunder har något tagit så mycket fokus från honom att han glömt bort att längta en stund.

Som handbollen. Tim. Skolan. Se efter systemen hans. Sådant.

Men så har det kommit tillbaks igen.

Tror att det är det Marius menar när han snackar om Sams mörker. Men jag tror inte alls att det är det. Jag tror att det är längtan efter ljus. Det syns i ögonen.

Dottern

Vadå?

Pappan

Där

(Pekar på sitt kindben)

kom hit..

Dottern

Var?

Pappan

En ögonfrans

(Tar varsamt bort den)

här, önska dig något.

Dottern

(Blåser bort ögonfransen från pappans finger)

Pappan

Det gick snabbt.

Dottern

Som att det finns mer än en sak att önska?

Pappan

Alice..

Dottern

Pappa..

Pappan

Han ringde mig..

Dottern

Va!?

Pappan

Mm.. samma kväll som han försvann. Jag/

Dottern

/Vad sa han?

Pappan

Jag missade samtalet..

Dottern

Vad säger du? Du.. ringde du inte upp?

Pappan

Jo, långt senare. Jag såg det inte förrän vid tiotiden och då ringde jag, men då tänkte jag att han väl hade kommit hem till mamma och inte orkade svara.

Dottern

När ringde han?

Pappan

Vid sjutiden.

Dottern

Varför berättar du det här först nu för?!

Pappan

Jag tänkte att det inte spelade någon roll, och om det gjorde det så orkar jag inte leva med mig själv.

Dottern

Pappa. Allt spelar roll. Det är som ett pussel fattaru. Det är bitar. Ett missat samtal är en bit.

Han ringde bara dig, ingen annan, varför gjorde han det? Var va han klockan sju? Han borde

Pappan

/Lugn Alice. Lugn./

varit på träningen men vi vet ju att han inte var det, att han hade sjukat sig. Fan, pappa, du måste lämna din telefon till polisen!!

Pappan

Alice. De kan inte göra ett skit med min telefon. Det är *hans* telefon de behöver. Och den har de redan.

Nu ska jag säga en sak till, Alice. Men du måste försöka ta det lugnt. Du får tänka på att jag har vänt och vridit på det här i mitt huvud ända sedan den morgonen när vi insåg att han var borta. Utan att komma fram till något. Förstår du? Jag har inte kommit fram till någonting. Och då vet du, Alice, att jag hade bytt mitt liv mot att få honom tillbaka, tusen gånger om. Förstår du då hur gärna jag vill att det här ska betyda nåt?

Dottern

Men säg då!!

Pappan

Han pratade in på min telefonsvarare.

Dottern

Han.. ha.. han pr.. vad sa han?

Pappan

Han sa..

Dottern

Vad? Vad sa han?!

Pappan

(Lugnt/i kombo med sonens röst i högtalarna)

Tjena pappa, jag ville bara säga att jag går nu. Jag ringer när jag kommer hem.

Dottern

Går från vad!?

Pappan

Jag vet inte.

Men han kom aldrig hem.

Dottern

Eller så har han inte kommit hem *än*.

Skogen

GPS. Global Positioning System. Små satelliter som berättar för dig var du är och när. Vart du ska och hur lång tid det tar dig att komma dit. Rymden vet, men inte du. Haha! Du vet inte ens om du har gått förbi det där röda huset tidigare eller om det bara ser ut lite som det som du gick förbi förut. För att inte tala om i mig. Du går i cirklar. Trädstammar är lika olika varann som ni är. Men ni lär er aldrig att se det. Ni låter hellre er lilla ruta av ljus höra av sig till rymden än att fråga ett träd om vägen. Vilket som är märkligast låter jag vara osagt.

Oavsett.

När du inte längre kan berätta för någon var du är, så kan din telefon det.

Men han hade inte med sig telefonen.

Tim

De hittade den i min träningsväska, **det var så det började.**

Mamman

Det var så det började. Samma dag som de ringde från polisen och berättade det så sprang jag på honom i affären. Det var som att jag plötsligt såg något annat i hans ansikte. Något jag aldrig sett förut. En rädsla. Jag tänkte att jag skulle säga till honom att han inte behövde vara

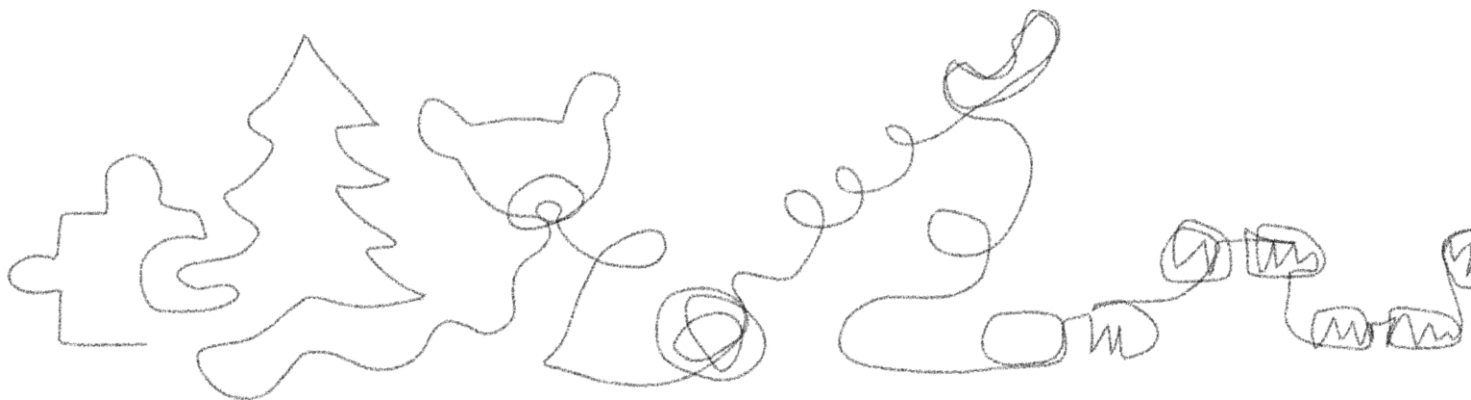
orolig, att jag visste hur mycket han älskade Sam, att han aldrig sk.. men.. så var det som att något stoppade mig

Tim

Det är tre paralleller. Cirka 30 pers i varje klass. Så nästan hundra pers. Vid lunch trodde varenda jävel att det visste vad som hänt. Vem hade ens läckt? Jag stannade hemma i en vecka. Det kändes så förbannat orättvist. Jag kände mig så sviken. Mest av Sam. Han fattade väl vilket kaos han skapade? Eller? Det måste han fattat. Det var det som gjorde mest ont.

Dottern

Det är en pusselbit. Ni vet en sådan där som när du håller den i handen och tittar på platsen där den borde passa så ser den helt perfekt ut. Den har rätt färger, rätt form, rätt storlek. Men så när du ska lägga den så är det något som inte stämmer. Det är fel bit. Det är helt omöjligt ju, tänker du. Ett barn hade tryckt dit den ändå. Med våld. Men sedan hade hela pusslet blivit fel. Hela stan är pusslande barn.

Dottern

Jag undrar om de håller telefonen laddad där, hos polisen. Den kan ju inte ligga där i nån

bevispåse med dött batteri. Tänk om någon försöker nå honom, någon som vet något..

Pappan

Den är laddad. Jag ringer honom varje kväll.

Dottern

Va? Varför?

Pappan

Telefonsvararen. Hans röst.

Dottern

Pappa..

Pappan

Alice..

Mamman

Alice.. om jag skulle svara det som alla vill att jag ska svara.

Morfar

Och om du skulle säga sanningen, vad är det då som får dig att **orka?**

Mamman

Orka? Jag gör ju inte det, orkar!? Det ser du väl? Jag går ju sönder. Rent fysiskt går jag sönder.

Titta här! Titta!

SCEN 21. Pappor fixar

Skogen

Det finns ingen biologisk nytta med sorg. De flesta andra känslor hjälper er – ilska, rädsla, lust.

Det tar er dit ni vill, eller bort från det ni inte vill. Men sorg. Sorg gör bara sönder.

Den första veckan efter att ni förlorar ett barn så löper ni fyra gånger så hög risk att drabbas av hjärtinfarkt som någon som inte förlorat ett barn. De första arton åren efter att barnet dött så är risken 40% högre att mamman dör, jämfört med mammor vars barn lever.

Är det inte märkligt?

Ni är inte byggda för sorg. Ändå är sorgen en så stor del av era liv.

Vad är ni byggda för egentligen?

Pappan

Jag byggde en massa saker, jag renoverade hela övervåningen, restaurerade gamla möbler.

Arvegods och skit som bara stått och dammat i tre generationer. Som att jag lagade allt som jag kunde laga, så långt bakåt i tiden jag kunde. Förutom det enda som verkligen behövde lagas..

Dottern

Vad fin den blev, pappa!

Pappan

Vad sa du?

Dottern

Jo jag sa vad fin den blev, pappa..

Pappan

Vilken?

Dottern

Stolen! Den ser ut precis som när vi var små. Den hade haft den där revan i sisten så länge att jag hade glömt hur den såg ut innan. Har du tvättat den?

Pappan

Mm, jag fick låna din morfars ångtvätt.

Dottern

Schysst.

Pappan

Mm.

Du.. jag kommer att resa bort ett tag. Så..

Jag tänkte att du kunde bo hos mamma, då.. om det känns okej alltså?

Dotter

Vart ska du?

Pappan

Nej men jag ska resa bort bara. Ett tag. Jag behöver..

Jag är inte borta så länge. Men ett tag.

Dottern

Vart ska du, pappa?

Pappan

Jag vet inte, riktigt, faktiskt. Jag tänkte köra lite. Se var jag hamnar. Hitta något schysst vandrарhem och bara, ja, bo över någonstans som inte är här. Så du och mamma kan väl/

Dottern

/Jag klarar mig, pappa. Jag kanske bor kvar här.

Pappan

Du kan väl bo hos mamma, Alice. Jag vill inte att du ska vara ensam.

Dottern

Jag vill inte att du ska vara ensam heller. Men du får välja det själv. Eller hur?

Pappan

Mm.. mm. Jag fyller upp kylan innan jag åker, så att du har mat så att du klarar dig.

Något speciellt du vill att jag ska handla?

Dottern

...jordnötssmör.. havregryn.. krossade tomater.. pasta.. ehm..

Pappan

Bra. Vi har ju en del också reda/

Dottern

Blåbär..

Pappan

Blåbär..

Dottern

Ja, blåbär. Fixar du det eller?

Pappan

Jag fixar det. Jag fixar det.

Jag fixar det.

Dottern

Det är bara det att jag äter det till gröten varje morgon och det känns tråkigt att sluta med det bara för a/

Pappan

Klart att du ska ha blåbär, Alice. Jag klarar det.

Jag menar, jag, jag fixar det.

SCEN 22. Kroppen

Tim

Jag har slutat gå den långa vägen till träningen, den genom skogen, det är som att det inte känns logiskt längre. När jag tänker på det så var det aldrig logiskt. Så jävla omväg. Jag brukade tänka att det var ett bra sätt att värma upp, det är liksom inte sån, mysig trolsk skog med små stigar utan det är kuperat som fan, eller det kanske är det som är trolskt? Som att det ligger troll under mossan överallt, stora tunga otympliga kroppar. Man halkade över rötter och sjönk ner i sankmark och var helt slut när man kom ut i skogsbrynet vid hästhagen. Han brukade alltid vända sig om och le mot mig där, lite retsamt, som att jag var seg. Men han väntade alltid in mig. Jag var alltid minst 40 meter bakom honom. Han bara gled genom skogen som att han var tyngdlös. Det var han inte, så långt från det.. Jag har tänkt mycket på det, hur en så stor kropp..förlåt.. hur en så stor *person* kan försvinna. Det känns inte logiskt. Första gången han tog med mig till skogen. Äh, det är sånt här jag snackar med min psykolog om, du kanske tycker det är flum. Men.. Det är första gången han såg liten ut. Jag tog rygg på honom, det kändes som för evigt, såg svetten börja pärla sig i nackhåren på honom. Och så precis när jag tänkte fråga om han ledde mig så långt in i skogen

/Skogen

Ut i skogen. Ut./

för att ingen skulle höra när han mördade mig, så stannade han. Han vände sig om mot mig.

Och jag lovar att han såg ut som max sju år. Hans blick lyste. Han log stort och öppet. Han slog ut med armarna som att han presenterade det vackraste han visste, som att han förväntade sig att jag skulle golvas av upplevelsen.

Det gjorde jag också.

Av att se honom sådär.

Han var ljus och lätt. Allt som han aldrig annars var.

Jag öppnade mina armar med. Som någon slags spegling tror jag, jag vet inte säkert, men det kändes som rätt sak att göra.

Och då..

Han kröp in i min famn då. Haha.. ni förstår inte det sjuka i det.

Men om ni hade träffat honom så hade ni förstått.

Tvärt om hade möjligtvis kunnat hända. Men jag..

Dottern

Jag nådde ungefär upp till hans bröst

Tim

Jag nådde ungefär upp till hans axel, knappt

Dotter

så han böjde lite så kufigt på huvudet när han pussade mig på pannan

Tim

och då är jag ändå lång. Så om jag liksom, lutade huvudet bakåt lite så. Så.. var hans ansikte liksom.. här, typ.. så

Inte så *nära* då. Men ah..

Du fattar..

Mamman

fattar du! När han var fjorton! Jag fick jag låta Marius dra de där strecken på dörrkarmen, ni vet. Jag nådde inte längre, fastän jag stod på tå. Och ja, han tyckte såklart att det var skitfånigt att vi propsade på att fortsätta mäta honom. Men det är speciellt det där.. När det första strecket du drog var liksom, här.. knappt en meter. Och sedan är du plötsligt inte säker på att dörrkarmen kommer att räcka till.

Han var jätteliten när han föddes. Jättejätteliten. Det är inte logiskt.

Skogen

Björnungar väger bara några hekto när de föds. När de dör väger de ett halvt ton.

De föds mitt i vintern.

SCEN 23. Må du leva

Morfar

Årsdagar är alltid svårt. Högtider. Födelsedagar. Hjälper ju inte heller att det är svart dygnets alla vakna timmar. Beckmörkt.

Tim

Jag börjar alltid för mörkt.. skitlåg typ.. Jaaag må.. Jaag må..

Ehöm.

Jag må han leva

Pappan

Jag må han leva

Dottern

Jag må du leva

Mamman

Jag må han leva uti hundra år

Tim

Jag visst ska han leva

Dottern

Jag visst ska du leva

Morfar

Jag visst ska han leva uti

Alla

LEEEEEEEV!!!

Tränaren

LEEEEEEEVERERA!!!

GRABBAR VAD SYSSLAR NI MED?!

TRYCK PÅ!

NI KAN INTE VÄNTA IN DEM!

GÅ PÅ MÅL!

KÖTTA!!!

Skogen

Men först måste ni äta upp era grönsaker.

SCEN 24. Pappor fixar inte

Dottern

Hej pappa

Pappa

Pappa lugn.. lugn. Ta det lugnt jag hör inte vad du säger

Vad har hänt?

Var är du?

Okej. Okej.

Okej pappa. Det är okej pappa.

Pappa lyssna.

Det är okej.

Ställ ner korgen.

Sätt dig ner. Kan du sätta dig ner någonstans?

Lugn pappa.

Huvudet mellan knäna, pappa.

Andas.

Andas.

Andas pappa. Hör du min andning?

Hör du?

Bra.

Följ min andning

Så. Så pappa. Bra pappa.

Pappa, skit i blåbären.

Skit i dom.

Det gör inget.

Det gör inget pappa.

SCEN 25. Minnet fungerar såhär

Mamman

Pappa..

Vad var det jag sa att jag skulle göra. Jag skulle göra nåt..

Morfar

Nu? Nyss?

Mamman

Nyss.. jag sa "Jag måste..", vad var det jag måste, pappa? Åh det är så hemskt. Det är som att man ser meningen försvinna runt ett hörn. Men ögat hinner inte uppfatta vem det är. Förstår du? Det är som en klåda. Fan.

Fan fan fan fan fa/

Morfar

Veronica. Ta det lugnt. Det som är viktigt kommer tillbaka till dig.

Mamman

...

Morfar

Du vet vad jag menade, meningen, det du skulle göra.

Skogen

Minnesstund

Minneslund

Minnesförlust

Sorg grumlar minnet.

Dunkel.

Skumt.

När allt ni vill är att minnas, då kan ni inte.

Dottern

Jag har slutat ha på ljudet på telefonen på natten nu. Jag har insett att jag inte alltid kan vara beredd. Det är så konstigt det där. Hur vi tror att vi kan vara det. Det är alltid en dag som vilken annan som helst när det händer.

Det värsta.

Det är en dag när du har morgonkissat.

Du har tagit deo direkt på gårdagens deo för att du inte hinner duscha eller pallar tvätta armhålorna.

Du har stått och glott ner i din strumplåda den dagen också. Valt det paret med först håll.

Du har varit arg. Trött.

Men värst av allt.

Du har varit glad.

Du har känt att det nog kanske ändå är nu det blir bra. Du har vågat le mot busschauffören.

Du har vågat titta dig i spegeln och du har inte hatat det du sett.

Du har bara tyckt att det är lite trist. Lite grått.

Men du har inte brytt dig.

Det är en dag när du inte brytt dig.

Den dagen är det.

När det värsta händer.

När du förlorar allt du bryr dig om.

Det är en dag som alla andra.

Och alla andras dagar fortsätter.

Men din blir till ett svart hål.

Och det hålet fortsätter

och fortsätter

och fortsätter

till dess att du plötsligt stänger av ljudet på telefonen igen när du går och lägger dig.

Tills dess att du ger bort en av hans böcker till en kompis, för att du tänker att hon skulle gilla den.

Tills dess att du slutar köpa hem hushållsost för att det ju inte är någon mer som gillar det.

Egentligen.

Till dess att du blir han blir honom blir min bror blir någon jag tror att jag kände

väl

en gång i tiden

Tills dess att den börjar ticka igen

Framåt

Inte bara i tomrummet

Tills dess att rummet inte längre kan vara en grav dit du går för att minnas

för att du behöver någonstans att ställa den där byrån du inte vill ha i ditt rum längre eller

kassarna med kläder som du inte längre använder

Tills dess att ditt hjärta inte längre slår ett dubbelslag upp i halsen när det ringer på dörren

eller på telefonen

Och när du kommit dit

så blir du arg på dig själv för att du har gett upp

hur kunde du någonsin sluta hoppas

ens för en stund

och det är då du går till dungen

och du tänder ett ljus

och det slocknar så fort du ställt ner det på marken

så du tar upp det och tänder det igen

och igen

och igen

och igen

och det är då du gör det

Du ger upp.

och du gör det inte så där mörkt och sorgligt och argt

Du gör det i ett skratt

Ett gapskratt

Ett sådant där som får fåglarna i talltopparna att lyfta

Och mitt i deras vilda flaxande så känner du den

Kylan.

Du vet den där sortens kallt som gör att det känns i nacken som att någon står precis bakom en i mörkret.

(Vargen morrar, som framför spegeln)

Det är du.

Du väntar på att jag ska vända mig om.

Precis här. Nära nära. Jag vände mig inte om.

Men den kvällen satte jag på ljudet på telefonen, innan jag släckte lampan.

(I mörker)

Skogen

Jag är rovdjuren och mörkret.

De solvarma barren under fötterna och det porlande klara kalla vattnet.

Jag är stillheten och vilan.

Jag är vinande vindar och vitnande knogar.

Jag är de första söta blåbären i den lilla skrattande munnen. Jag är tunn is.

Jag brister.

Jag är urmoder. Allt föds här.

Allt dör här.

Det finns så många berättelser om mig, det här är bara ännu en.

Jag dömer ingen. Det är som det är med allt som är.

Jag är hemma.

Hem till rovdjuren och mörkret.

Jag dolde spåren. Jag erkänner.

Han ville det. Gömma. Glömma. Så jag gjorde det. Hitta vilse. Leka gömme.

Tio

Nio

Åtta

Sju

Sex

Fem

Fyra

Tre

Två

Ett

Noll

Nu kommer jag...

(Telefonsignal)

Alla

Hallå?

Sam

Hej

Sam/Skogen

jag är hemma.